

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An potestas alicui delegata ad Confessiones audiendas mortuo
delegante exspiret?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

dem auctoritate, quam ipse posset ex eodem capite in sibi subditos exercere. Accedit, quòd Papa tribuens Episcopo generalem facultatem Dioecesanos à casu Papali absolvendi, censetur auferre reservationem respectu talis Dioecesis, ut cum aliis notat Suarez l. c. n. 15. Unde

Ad fundamentum contrariæ sententiæ R. illud tunc locum habere, quando potestas alicui delegatur respectu certarum duntaxat personarum; secus si delegetur respectu omnium subditorum, seu totius Communitatis; tunc enim ex quadam æquitate, & in re favorabili ceteri etiam comprehensum ipsum Pastorem Communitatis, ob allatas rationes.

216 Ad 3. Q. Notandum est, delegationem posse esse generalem, & indeterminatam, & specialem respectu certarum duntaxat personarum. Loquendo de generali, & indeterminata, non nulli cum Palud. in 4. d. 17. q. 4. a. ult. concl. 7. S. Anton. p. 3. tit. 17. c. 9. in fin. Sylvest. V. Confessor 9. 7. Ang. V. Indulgentia n. 7. Philiarch. tom. 1. de offic. Sacerd. p. 2. l. 2. c. 24. aliisque censent satis probabiliter potestatem delegatam ad audiendas Confessiones expirare morte delegantis. Rationem dant; quia potestas jurisdictionis delegata, mortuo concedente, expirat, re integra adhuc existente, id est,

antequam delegatus cœperit jurisdictione uti, sicut ex communi docet Abb. in c. relatum n. 7. de offic. & potest. Judic. delegati. & patet ex alibi dictis: Atqui potestas audiendi Confessiones est potestas ad exercendam jurisdictionem, & res est adhuc integra quoad omnes eas personas, quarum Confessiones nondum cœptæ sunt audiri: ergo.

2. Quia hæc potestas videtur esse gratia facienda, non facta; cum Episcopus non concedat facultatem audiendi Confessiones in favorem ipsius Confessarii, sed in gratiam pœnitentium, ut ovium saluti consulat, prout ex officio tenetur; ergo concedentis morte, re integra, expirabit, juxta eam, quæ alibi dicta sunt de gratia facienda.

Sed contrarium, idque probabilius, asserendum est, ac dicendum cum Navar. c. placuit n. 162. de Pœnit. d. 6. Sanch. l. 8. D. 28. n. 72. Laym. l. c. n. 22. Henriq. l. 6. c. 6. n. 7. Sà V. gratia n. 4. Sayr. tom. 1. l. 7. c. 14. Graff. 1. p. de cis. l. 1. c. 12. aliisque, licentiam audiendi Confessiones concessam ab Episcopo, aliove Ordinario potente concedere, non expirare morte concedentis. Ratio est, 1. quia omnia jura, ut notat Sanch. l. c. quæ decidunt potestatem jurisdictionis perire morte delegantis

tis re integra, agunt de potestate contentiosa, seu ad lites, qualis non est potestas audiendi Confessiones, hæc enim computatur inter gratias, quæ, si gratiæ factæ sunt, non expirant morte concedentis; illa verò computatur inter Justitiæ litteras, ubi mortuo delegante jurisdictionis potestas delegata expirat, si res sit integra, ut constat ex *C. sanè, C. relatum, C. gratum*, aliisque, idque etiam ideo, quia jurisdictio ad Justitiam alicui delegata habet rationem mandati, mandatum autem expirat morte mandantis. Ut alibi dictum est; contra verò potestas audiendi Confessiones merito computatur inter gratias factas; quia, licet remotè tendat in utilitatem pœnitentium, cum tamen non concedatur respectu personæ determinatæ in peculiarem illius favorem, atque ad ipsius petitionem, sed generatim & absolutè, reputatur potiùs gratia proximè, ac directè facta ipsi Sacerdoti, cui conceditur, & in cujus maximum favorem, & beneficium redundat, & Statim, ac ipsi conceditur, est perfectè concessa, & à nullius executione dependens, quæ est gratiæ factæ definitio, ut notat Sanch. n. 48. gratiam autem, seu beneficium Principis decet esse mansurum.

Conf. ex ipsa praxi; nam mor-

tuo Episcopo Pœnitentiarius, alii- que Confessarii ab ipso expositi pergunt concessa sibi facultate uti, donec à Capitulo, vel successore revocetur, quin & ipsos Sacellanos, & cooperatores à Parochis ad audiendas Confessiones assumptos, iis mortuis, videmus, inquit Ægid. *D. 8. dub. 10.* suo officio fungi, donec à successore amoveantur.

Ex his patet responsio ad argumenta in contrarium allata. Nam quòd potestas jurisdictionis delegata expiret re integra, intelligendum est de jurisdictione delegata contentiosa, seu ad lites; secùs quando est in solo conscientiæ foro, & gratiosa, utpote quæ non habet rationem mandati, sicuti prior, sed gratiæ, & beneficii. Demum delegatus ad Justitiam vices gerit delegantis, ejusque personam repræsentat, juxta *citt. cap. sanè.* Cum ergo mortuo delegante expiret ejus jurisdictio, per consequens expirat etiam jurisdictio in delegato, quia extincto jure Auctoris, extinguitur etiam jus acceptoris, *l. lex vectigal ff. de pignoribus.* At verò delegatus ad confessiones audiendas judicium in foro conscientiæ exercet non in persona delegantis, sed in persona, & auctoritate Christi per ordinis potestatem.

Secùs

Secus tamen dicendum foret, si licentia concessa esset Sacerdoti ad audiendas Confessiones alicujus determinati pœnitentis, in illius pœnitentis favorem; tunc enim facultas exspiraret morte concedentis, re integra, id est, quoad Confessionem nondum audiri cœptam; quia cum illa gratia sit in illius pœnitentis favorem concessa, & nondum sit perfecta, sed per Confessarium executioni primum mandanda, non habet rationem gratiæ factæ, sed faciendæ, quæ morte concedentis, re integra, exspirat, juxta alibi dicta. Ex quo capite AA. communiter etiam asserunt, facultatem dispensandi cum determinata persona, in illius favorem concessam, morte concedentis exspirare re adhuc integra.

C A S U S XXXVIII.

De pœnitentia à Confessario pœnitenti imponenda, & à pœnitente acceptanda.

Tertius helluo jejunare non assuetus pro pœnitentia à Confessario accipit, ut per dies aliquot Sabbatinos jejunct, & à sacra mensa eo die absteineat, sed post octiduum confiteatur, & communicet.

QUÆR. I. An Confessarius bene, & absque violatione Sigilli potuerit pro pœnitentia ea jejunia imponere?

QUÆR. II An possit à Confessario pro pœnitentia imponi, ut pœnitens absteineat à Sacra Communione?

QUÆR. III. An justam pœnitentiam à Confessario impositam possit pœnitens recusare, aut dissimulare, se illam acceptare animo tamen non exptendi, eò quòd velit in Purgatorio expiare pœnam peccatis debitam, vel eò quòd sciat se posse lucrari Indulgentiam plenariam? Item an pœnitenti liberum sit, inchoatam Confessionem abrumpere, & sententiam hujus Sacerdotis declinare, alium adeundo?